

En record d'en Toni

En record d'en Toni

JOAN VILA

Vaig arribar a Camprodon l'any 1978 a la recerca de la muntanya. Ben aviat vaig conèixer la gent que sortia d'excursió o que havia estat lligada a activitats muntanyenques. L'estació d'esquí de Vallter havia engegat el 1975 i la carretera fins a dalt permetia descobrir un territori nou per a mi i per a tothom. Aviat em vaig fer de l'Ski Club i del grup de rescat de muntanya de la Creu Roja, llocs on vaig conèixer en Toni Suriñach. La gent de Camprodon té molta facilitat per acollir altra gent, però en Toni era un virtuós en això,

fruit de la seva bonhomia i generositat que sobresortia de la seva personalitat. En Toni i la M. Rosa sempre han estat en tots els moviments socials d'ajuda de Camprodon, la seva casa ha estat sempre una llar d'acollida i aquesta filosofia ha estat sempre el pal de paller de la família.

Fruit d'aquest tarannà en Toni tenia una elegància que fàcilment captivava l'altra gent. Era un gran tertulià, li agradava parlar i discutir de nombrosos temes, de política, de medicina, de territori,...

Des de la meua arribada fins a finals dels anys 90 vaig tenir ocasió de caminar amb ell en les excursions que organitzàvem amb el club a l'estiu per fomentar el coneixement del territori, cosa que hem continuat fent fins aquest darrer estiu, durant 30 anys. També vaig participar amb ell en nombrosos rescats de muntanya, recordant especialment la dels dos joves que es van matar a Tirapits durant els dies de Nadal enmig d'una tempesta de rufa, o la del capellà que va caure al torrent de Coma de Vaca el dia de juliol que van matar Miguel Angel Blanco. Anar amb ell era tenir segur que hi hauria sentit comú en les decisions. Li dèiem el "cabo" i durant 15 anys ens ho vam passar d'allò més bé sortint tot el grup. Jo anava cada diumenge a caminar amb en Ventura i en Toni em deia que m'havia convertit en un professional de la muntanya. No sabia que a partir de l'any 1999, quan estava mesurant els 1.200 km de camins amb una roda i en Ventura ja no em va poder acompanyar, ell també es convertiria en un professional de muntanya cada diumenge, acompanyant-me sempre fins fa un mes. La relació entre companys de muntanya es reforça a mesura que es van superant dificultats i es van adquirint vivències, emmagatzemant paisatges, racons, anècdotes, conversacions,.... Així creix a poc a poc l'amistat. Però la mort de la seva filla Meritxell el 1998 arran d'un accident al Mont Blanc i l'accident de vessament de fuel a la fàbrica de Besalú el 2004 van enfortir definitivament la nostra relació. Des de l'any 1999 fins ara tothom a Camprodon ens havia associat a la muntanya, essent un ritual veure'ns els divendres al Casal preparant la sortida de diumenge, veure com ens trobàvem cada diumenges per sortir o l'arribada abans de les dues de diumenge. Fent parella amb ell havíem constituït un embrió d'amics que van a muntanya diumenge sí, diumenge també, gaudint dels centenars de camins que tenim i de la quantitat de racons per deixar-se embadalir. Aquesta relació es completava en les tertúlies d'estiu a les terrasses del Casal amb el cafè i el seu brandi preferit, el Terri.

En Toni tenia especial predilecció per Uldeter arran de la construcció del refugi nou a l'any 1957 quan ell era adolescent i anava a ajudar el seu pare. Li agradava descobrir nous indrets i, sobretot, compartir. Amb ell ha estat molt fàcil ensenyar els camins a grups de gent, tant si eren les sortides organitzades del club, com si eren les que fèiem improvisadament els diumenges. Una cosa especial han estat les sortides d'iniciació amb els nens en el grup Eixam. Hem fet dotze anys de sortides mensuals amb nens i mares i en Toni exercia sempre d'avi del grup. En tots aquests anys hem fet molts rituals, com el de la travessa a Núria quan passem per la Fossa del Gegant: aquí l'aturada era obligatòria i explicava la llegenda de la batalla entre en Roland i el gegant Moro amb la mort d'aquest i el vessament de sang que taca la muntanya. Era fàcil escoltar en Toni explicant una història a un nen, ?guiant-lo per on havia de passar o com havia de posar un peu sobre una roca. La seva facilitat de comunicació i de tertulià el feia especial amb els nens, se'ls ficava a la butxaca només de començar.

Els camins els hem fet sempre en una direcció, mai en la contrària, per raons d'esforç, de paisatge, o simplement per manies nostres, purs rituals. Les grans excursions a l'estiu eren l'autèntica festa major. Anar a Canigó en dos dies volia dir dormir a Marialles, jugar, banyar-se al torrent, fer juguesques i riure, riure molt. Anar a Toès i dormir a Ras de Carançà, sortir del refugi perquè hi feia massa calor i fer vivac a fora era una experiència fantàstica. Què us diré de les sortides amb raquetes a l'hivern amb els nens, posar-les-hi, vigilar que no s'empassin dins el torrent amagat per la neu, gaudir veient-los com es deixen lliscar pels pendents mentre esmorzem,... quan tornant d'un llarg recorregut de l'Ollat, darrere el Costabona, ens enganxa de ple un ruixat d'estiu que ens deixa calats fins els calçotets, o quan en la penúltima excursió, fa poc més d'un mes, baixem pel mig del torrent de Monars en un dels indrets més salvatges de l'Alta Garrotxa...

Amb en Toni he pogut gaudir d'una quantitat immensa de vivències durant els més de 8.000 km i les més de 2.500 hores que he caminat amb ell. Tots els que hi hem fet camí trobarem a faltar la seva elegància natural fruit de la seva generositat innata.

Toni, sempre quedaràs en el nostre record.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/01/20/record-den-toni/600366.html?utm_source=rss